MLADO KLASJE

UČENCI O.Š. TONE ŽNIDARIČ PTUJ '86

LJUDSKA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA
ŠTUDIJSKI ODDELEK
PTUJ
S-20782-D
5.6.1986

NAŠ ČISTI IN ZELENI PTUJ

„Kaj pa imaš to?" sem vprašal soseda in pokazal na plastični avion, ki mi je bil še najbolj všeč. Bilo mi je nerodno in raje sem molčal, da ne mu ne bi zameril. Njegova soba je bila kot škatla, v kateri je polno različnih odpadkov. Niti sesti nisem upal, ker so bile na stolu oguljene adidaske, na kavču pa je bilo polno posušenih olupkov.

Bilo mi je zoprno, predlagal sem, da bi šla v kino ali pa na igrišče.

„Pojdiva v kino, slišal sem, da predvajajo neko kavbojko," je vzkliknil, si slekel pulover in ga kar vrgel na tla. Hodila sva po parku in med drevesi. Nikamor se nama ni mudilo.

„Kaj, ko bi v vodo vrgla kako stvar in se poizkusila v ciljanju," me je vprašal.
Nerad sem privolil. Na jezeru so mirno plavali divja race in galebi.
Kar zasmilili so se mi.
„Fšloff," je zaškropila plastična steklenica, ko jo je vrgel v vodo. Ptice so preplašeno odletele. Grabil je vse in metal v vodo, ni videl niti pomislil, kaj je prijemal.
„Pojdiva, pojdiva," sem dejal in preplezal zid, za katerim je bilo polno nesnage. Kaj vse je bilo tam. Za trenutek se mi je zazdelo, da je pas obrežja kot poslikan papir, po katerem so čečkali in se igrali otroci. In še na klopeh je bilo vse polno navlake. In na sredini sprehajališča se je tu in tam pojavil kakšen pasji kakec.
" Ta je pa slabo ciljal," je pokazal z roko na polomljen koš in na njem razmazan sladoled. Ko bi imel fotoaparat! Vse bi slikal in poslal na uredništvo Tednika. Zaman so vsi ti napisi, zaman.
Mesto in okolica sta kot velik laboratorij, v katerem je vse nastlano s polomljenimi pripomočki. Hiše so kot steklo. Drevesa in dimniki kot umazane epruvete. Reka je kot kakšen umazan curek in mlaka tekočine neke tekočine, ki kot raz-

bita juha kaplja z mize, ko jo poljemo. Drevesa, ali so to tista taprava kot v gozdu. Če bi vsake v parku prepisal njene čečkarije, ki jih mladi vrezujejo v skorjo, bi dobil debelo knjigo, kot je telefonski imenik; in naslov „ Marko + Lidija."
„Zdaj pa v kino," sem vzkliknil, ker sva že zamujala.

Tomaž Plavec, 7.b

Narava je lepa, če človek pazi nanjo. Po cestah vidimo polno papirčkov in plastičnih vrečk, ki jih ni mogoče spraviti vstran, ker imajo nekaj takega, kar se ne more uničiti.
Zato vsi ljudje na zemlji morajo paziti na okolje, v katerem živimo, da bi bilo urejeno

Katarina

Zjutraj, ko grem v šolo, je ves zrak onesnažen. Iz dimnikov se kadi dim, veliko ljudi se vozi z avtomobili. Zelo veliko papirčkov, žvežilnih gumijev in ogorkov cigaret leži na tleh.
Bolj bi morali skrbeti za čistočo. S pobiranjem in zbiranjem papirja, steklenic in raznih odpadkov bi naše okolje bilo bolj čisto.

Nataša

ATOM PROTI ČLOVEKU

„Danes spet ne bo solate za kosilo!" sem jezno mrmrala v sobi.
„ Kaj hočeš, tako pač je," me je prekinila mama, „bila je v najlepši rasti, a sem jo morala prekopati. Kar solzne oči je dobila.„Veliko škode bo."
„Še sreča, da letos nimam dosti solate." je pripomnila soseda.
Odšla sem iz kuhinje in telefonirala Andreji. Mama in soseda sta še dalje razpravljali o radiaciji na vrtu.

Jezno sem zaprla vrata, ko sem zaslišala da se tudi mleko ne sme piti...

„Dober dan, prosim Andrejo " sem rekla v slušalko.

Na drugi strani glasek. Ne more. Leži, ima ridacijo."

Zasmejala sem se, a hip zatem zamislila, kako se Andrejin mali bratec lahko norčuje iz radiacije, ko niti ne ve, kakšna nevarnost je to za nas. Že sem zaslišala glas: „Kaj se norčuješ, daj sem slušalko."

„Zdravo, Damjana, malemu mulcu nič ne verjami, se je oglasila Andreja.

„Pridi kaj k meni," sem poprosila," samo doma smo, obupen dolgčas."

„Saj veš, da ne smemo hoditi zunaj." „Res," sem se razžalostila.„Damjana, a tudi pri vas ne jeste solate in ne smete piti mleka?" me je vprašala Andreja.

„Ne. Mama je danes kupila mlako v prahu. Fuj, ne prenesem ga."

„Pa je vseeno bolje, da se držimo navodil, nihče ne ve, kakšne posledice so lahko. Poglej, ta jedrska elektrarna, kaj šele bo?..."

„Nekateri na vasi še sedaj ne verjamejo.

Živali krmijo z zastrupljeno travo, jedo zeleno solato, pijejo mleko, ki ga ne bi smeli."

„Kako si ne dajo dopovedati? Da morejo biti tako slepi. Čez nekaj let bodo pa posledice."

„Še v travi ne bomo smeli več ležati. Mar bomo v šolo hodili v skafaudrih? Vsi skupaj preveč zastrupljamo okolje.

Vsepovsod smo pogovori o radiaciji, boleznih, zastrupljanju. Do pred nedavnim so bili nakateri gluhi za opozorila. Zdaj, po jedrski nesreči v Černobilu, ne more biti nihče več.

Atom se je dvignil nad človeka. Odložila sem slušalko.

Na kuhinjski mizi je ležala vrečka mleka v prahu.

Kaj ga bom začela piti ?...

Damjana Slejko, 8.c

V soboto, 26.4.1986 se je v jedrski elektrarni blizu Černobila vnel reaktor.
Sovjetska zveza je komaj dva dni po nesreči obvestila javnost, verjetno je ne bi, če se oblek z radioaktivnim prahom ne bi razširil nad druge evropske države.
SZ ni poskrbela dovolj za varnost, saj ljudi sploh niso obvestili o nesreči. Tuji turisti so prišli v njihovo domovino in niso izvedeli za nesrečo.
V vseh jedrskih elektrarnah v SZ nimajo zaščitnega hrama. Iz tega hrama ne more uhajati radioaktivni prah.

Primož

Lepo bi bilo, če ljudje bi vse smeti vrgli v koš. Narava je zelo lepa, če jo čuvamo.
V Sovjetski zvezi se je zgodila zelo huda nesreča. In tako zastrupljamo našo naravo. O tej nesreči so nekaj časa molčali, a so videli, da je prenevarno za vse nas. Mislim, da ne bi več teh jedrskih elektrarn gradili, ker imajo zelo hude strupe v dimu in jedrskih odpadkov nimajo kam dati, ker so zelo nevarni.

Tonček

Radioaktivni oblak se je sprehajal tudi po našem nebu in z dežjem padel na suha tla. Kljub opozorilom strokovnjakov je veliko ljudi lahkomiselno jedlo škodljivo zelenjavo in spuščalo živino na pašo. Vsi se bi morali potruditi, da bi naše zdravje čimbolj obvarovali.

Tanja

Med lanskimi poletnimi počitnicami sem bila na morju v Filip Jakovu. Camping je bil zelo onesnažen. Posode za smeti so bile prevrnjene, tako da so smeti ležale po tleh. Tudi ljudje so odpadke metali zraven posod. Iz stranišč je smedelo kot kuga. Niso bila počiščena, papir je ležal po tleh.
Neki večer sem šla v mesto. Srečala sem moža, ki je vžigalice metal na travo. V mestu že od spomladi ni bilo dežja, zato je bila še večja nevarnost požara. Opozorila sem ga, vendar me ni razumel, ker je bil tujec.
Zato pa naj velja : Varujmo naravo!

Valerija

ne smemo piti mleka dež je strupen

veter nas več ne boža

trava mi več zelena

v Dravi

na mamin plavo metuljev galeb

pred hišo

ne smem se igrati na travi

sonce mi več rumeno

SKRBIMO ZA NAŠE OKOLJE

7. aprila 1986 se je začela akcija ČISTI IN ZELENI PTUJ, končala pa se je 12. aprila 1986.
V tem času so vsi občani čistili svoje mesto. Šole so organizirale razne akcije, otroci so pobirali papirčke in druge odpadke. Ljudje so odnašali s svojih dvorišč vse neuporabne stvari in jih odlagali v kontejnerje. Tudi odrasli so pripravili razne akcije za pobiranje odpadkov. Prepričani smo bili, da je sedaj vse v najlepšem redu.

Nekega dne smo pa izvedeli, da se je v Sovjetski zvezi v neki elektratni vnel reaktor. Oddajal je radioaktivno sevanje. Izmerili so, da je veliko večje kot normalno. To je močno vplivalo na našo okolico, saj je bilo v zraku polno strupenih plinov.

Rada bi, da bi sevanje popolnoma ustavili, Če se bo še večkrat zgodilo kaj takega, bo okolje čisto onesnaženo in ves naš trud bo zaman.

Jasmina Petrovič, 3.c

POMLADNE PESMICE

1. Izza hriba vzšlo je sonce,
   jutranja zarja oči odpre,
   v srcu našem se lučka prižge

2. Travniki so se razcveteli,
   popki pokukali so na dan,
   ptički z juga prileteli
   in naznanili pomlad.

Mojca Horvat, 4.b

Metulček - cekinček
od cveta do cveta,
veselo zdaj leta.

In ptička - sinička
na vejici poje,
vse pesmice svoje.

Petra Vadnjal, 4.b

PRVI POMLADNI DAN

Dvajsetega marca ob tri dvajseti uri in tri minute se je začela pomlad. Prvi pomladni dan ni bil podoben pomladi. Celo snežilo je zjutraj, ko sem šla v šolo. Nisem bila vesela. Mislila sem, da bo na prvi pomladni dan sijalo sonce. Z mamico sva se nameravali peljati na prvi izlet s kolesi. Prvi pomladni popoldan sem pospravljala predale svoje mize, namesto da bi bila na izletu.

Metoda Ciglar, 2.a

Spomladi sem večkrat ob večerih hodil na krajše sprehode. Opazoval sem grmovje, drevesa in vse rastline, ki so me obdajale. Prebujajo se, me je prešinilo. In res, grmičevje je začelo brsteti. Iz dneva v dan so postajali popki vse debelejši in nekega dne se je vse razcvetelo in ozelenelo. Narava se je prebudila.
Čez čas, kljub temu da je bilo šele na začetku poletja, se je pričelo grmovje sušiti. Vprašal sem mamo, kaj naj bi to bilo.
Odgovorila mi je, da je to zaradi onesnaževanja okolja. Narava se vsako leto prebuja in odmira. Zakaj še pospešujemo njeno odmiranje? Govorimo, da je narava naše največje bogastvo, a smo največ krivi. Zato pozivam vse in si želim, da bi mi vsi bolj pazili na naš zaklad.

Matej

Večkrat zagledaš avtomobile v gozdu. Vendar ne spadajo tja, kjer žvrgolijo ptice in skačejo živali. Včasih si smetarji naredijo smetišče nad izvirom ali pa v lepem, tihem kraju. Ljudje, ki si delajo piknike v gozdu, pustijo za seboj veliko odpadkov, navešajo jih tudi na veje dreves.
Gozd je za sveži zrak in sprehod, ne pa za prometno cesto. Odpadke mečejo v potok. Na majhnih splavih se vesijo vrečke. Tam živijo majhne ptičke, ki gledajo vse

Miran

LAŽ

To se je zgodilo v tretjem razredu, ko smo še stanovali v bloku.
Z Majo sva se skregali zaradi enega ubogega para nogavic. Trdila je, da so njene, v resnici pa so bile moje. Podili sva se po stanovanju gor in dol. Naenkrat mi je pred nosom zaprla vrata. Tako me je razbesnilo, da sem boksnila v šipo na vratih.
V pesti mi je ostalo nekaj koščkov stekla, tekla mi je kri. Ko me je videla Maja, je rajši odšla k prijateljici Nataliji v sosednji blok.
„Kakšna priložnost. Mami pride žez pol ure, joj, hitro na delo.
Pometla sem steklovino, pobrisala kapljice krvi in se v miru, kot da se ni nič zgodilo, usedla na divan.
Čez četrt ure je pozvonilo. Mami!
Takoj je opazila, da je nekdó strl šipo. Vprašala je: „Živa, kdo je storil to?"
„Maja!" sem hitro odvrnila.
„A tako!" je še dodala. Besnila je še in še...
Ko je Maja stopila čez prag, ni prišla niti do besede. Mami jo je prijela za lase in jo položila preko kolen. Joj, kako je padalo!
Toda mojega veselja je bilo kmalu konec. Sestra je povedala resnico. Zavpila je: „Mami, zakaj tepeš mene, če pa je Živa strla šipo!?"
Mami me je najprej grdo pogledala, nato pa tudi mene dala čez koleno. Zdaj je lpadla enkrat bolj, zato ker sem se zlagala.
Verjetno je tudi Maja uživala, ko je poslušala, kako se derem. Kot kakšno pišče, ki ga hočejo...
Ob tem dogodku sem sklenila, da ne bom več lagala. Vendar se je še nekajkrat zgodilo podobno.

Živa Gašperšič, 6.b

ZMAGALI SMO

Letos sem bil izbran v ekipo, ki je tekmovala v znanju o prometu. Vadil sem pridno in vztrajno.

Tekmovanja je organizirala naša šola. Dobil sem stevilko sedemnajst.
Najprej smo pisali teste o prometnih predpisih. Kar dobro sem opravil, saj sem imel le deset negativnih točk. Na vrsti je bila cestna vožnja, kjer je bilo potrebno pokazati uporabo teoretičnega znanja. Tekmovalce so spuščali vsakih trideset sekund. Vsi štirje smo vozili zelo dobro. Seveda me je bilo malo strah, pa je ponehal, ko sem zvedel, da sem zvozil brez napak. Na vrsti je bila samo še spretnostna vožnja. Ta mi je delala največ preglavic. Moji tovariši v ekipi so bili boljši kot jaz.
Ko se je tekmovanje zaključilo, so razglasili rezultate in podelili nagrade. Zmagali smo. Bili smo zelo veseli. Dobili smo kolo. Imeli smo tudi zmagovalca posameznika. Prejel je zlato medaljo in diplomo. Nato smo šli na kosilo in srečni domov.

Mislim, da se ni splačalo tekmovati samo zaradi nagrade, ampak še bolj zaradi znanja. Tako lahko poučimo druge in zmanjšamo davek na cestah

Robi Kukovec, 5.a

USPEH

Zadnje jutro v zimski šoli v naravi sem še v postelji v mislih predelala vse svoje smučarske veščine.

Lepo sončno jutro je obetalo uspešen dan. V četrtek mi žreb za športno stevilko ni bil naklonjen, dobila sem zadnjo, triindvajseto številko.
Po obilnem zajtrku sem si nadela smuči na ramo in do tekmovanja sem se pridno smučala. Sonce je osvetljevalo tisoč snežnih kristalčkov, pogrešala sem očala. Mrzel veter se mi je zajedel v oči, tudi v prste na rokah, kljub debelim rokavicam.

Šele tovarišev poziv, na tekmovalna mesta, me je ogrel. V vrsto se nas je postavilo triindvajset deklet. Nervozno smo se prestopale. Nekaj sošolk je kmalu zgrešilo vratca. Nisem jim privoščila, a vedela sem, da sem bliže prvemu mestu.
Vsa premražena sem se končno spustila tudi jaz. Vratca so brzela mimo mene - še malo, že sem bila pred ciljno črto.
Slišala sem vesele vzklike:„ Saša, Saša, Saša - tretja si!"
Solze veselja so mi pripolzele po licu. Bila sem presenečena, saj v resnici nisem upala, da bom uspešno prevozila progo.

Saša Cegnar, 5.b

PROMETNA NESREČA

Ko sem se nekega popoldneva vračal iz šole, sem pri trgovini Hrana videl prometno nesrečo. Tovornjak se je zaletel v kolesarja, da je padel s kolesa. V trenutku se je zbrala okoli množica ljudi. Med njimi sem bil tudi jaz. Nekdo je hitro obvestil rešilno postajo, saj je bila pomoč nujno potrebna. Kmalu je pridrvel rešilni avto in kolesarja so odpeljali v bolnišnico. Pripeljala se je tudi policija in miličniki so obkrožili mesto, kjer se je zgodila nesreča. Povzročitelj nesreče je bil voznik tovornjaka.
Zelo pametno bi bilo, če bi ljudje bolj pazili na cesti, saj bi bilo potem manj nesreč.

Marcel Šadl, 3.a

Radioaktivne snovi so prišle celo do nas, čeprav se je nesreča zgodila zelo daleč. Tudi sedaj se je izkazalo, da bi se morala oboroževalna tekma med velikimi silami končati. Atomskega orožja je že toliko, da bi z njim lahko že nekajkrat uničili zemljo. Ni potrebno, da človek zač

vojno. Lahko pride do računalniške napake in jedrske rakete se sprožijo. Človek bi z orožjem uničil sebe in naravo, ki si mogoče sploh ne bi več opomogla.

Zdenka

Kamor pogledaš, najdeš kakšno smet. Prične pa se s papirčkom. A čez nekaj let se pojavi pravo veliko smetišče. Da bi obvarovali okolje, učenci pobiramo smeti, ki bi jih lahko drugi kar sproti metali v smetnjake.

Srečka

Za naravo moramo skrbeti kot za svoj dom, saj je naravo edini dom živih bitij.

Maks

Naravo moramo spoznati kot del samega sebe in ceniti neizrekljivi dar življenja in vse izjemno bogastvo, ki nam ga prinaša.

Tatjana

Bilo bi lepo, če noben človek NIKOLI ne bi ne bi odvrgel nobenega odpadka.

Aleš

PROSIM, PODPIŠI

Nekega dne smo pisali slovensko kontrolno. Pred uro smo se vsi pripravljali za test. Tovarišica je stopila v razred. Vstali smo. Uro je vpisala v dnevnik. Srce mi je močno utripalo in mravljinci so mi lezli po vsem telesu.
Razdelila je kontrolne.
Zapičila sem se vanjo in začela reševati.
Ura je minevala. Oddala sem list in se pretegnila.
Drugega dne so bile že popravljene in ocenjene.
Na mizi sem zagledala svoj list.
Preplašeno sem zavzdihnila.
„Dve," je dodala tovarišica in mi oceno vpisala v redovalnico. " Kaj?" sem vprašujoče pogledala.

"Vesna, dve si pisala?" so me vznemirjali sošolci.
Bilo je konec ure in odšla sem iz razreda. Ves čas mi je šlo na jok.
Mame in očeta ni bilo doma.
V svoji sobi sem buljila v kontrolno.
Nataša je pripravljala kosilo.
Ob jedi sem zajecljala:„ Slovensko sem pisala dve!"
„Kako?" me je vprašala Nataša.
Nisem ji odgovorila. Pustila sem ji še poln krožnik kosila in odšla.
Pripravila sem se za druge predmete.
Ura je odbila pet. Pripravila sem si torbo in vzela test.
Vstopila sem v kuhinjo.„Kar bo, bo", sem si govorila potihem.
Vstopila sem.
" Kaj je to?" je vprašal ati, ko je ravno bral časopis.
"Dve!" je zamolklo rekel. Mami je zastal dih.
„Tako se pa ne gremo!" je dejal čez nekaj časa in si ogledoval list.
"Tudi v nedeljo in soboto se mi boš učila tri ure!" se razume.
Študijska knjižnica Ptuj
Po licu so se mi ulile solze.
Podpisal je in mrko gledal. Odšla sem iz kuhinje. Bilo je že pozno zvečer.
Mama in ati sta odšla spat, jaz pa v svojo sobo učit.
Vzela sem Naš jezik in napravila nekaj vaj.
Zaspana sem zlezla v posteljo. Za sabo sem imela naporen in razburljiv dan.

Vesna Trančar, 7.d

PADEC

Bil je lep, sončen dan. Ko sem šel iz šole domov, sem videl sošolca, kako se je vozil s kolesom po naši ulici. Poklical sem ga. Ko sva se nekaj časa pogovarjala,je rekel, naj pogledam, kakšne zavore ima njegovo kolo. Rekel je tudi, da bom videl, kako hitro zna peljati kolo.
Šel je na konec ulice in je z vso silo požiral beton p kolesi. Na cesti je bilo kamenje, ki ga ni videl.

Hitro je zavrl. Toda zavrl je na kamenju, ki je lažalo na cesti. Obrnilo ga je trikrat. Toda to še ni vse. Ko se je vrtel, ga je odneslo s kolesom daleč od kamenja. Posledica te neprevidnosti je bila, da ga je bolelo koleno.
Obljubil mi je, da bo odslej bolj pazil na kolo in nase.

Andrej Petrovič, 4.

ZGODILO SE JE

Stara sem bila štiri leta. Ko sta bila mamica in očka v službi, me je pazila teta Tončka. Po službi sta se pripeljala po mene. Peljali smo se domov. Ob cesti smo opazili otroke, ki so se igrali z žogo. Nenadoma jim je ušla na cesto. Za njo je skočil majhen deček. Očka ga je pravočasno videl in ustavil avto. Vsi smo se ustrašili. Lahko bi se zgodila huda nesreča.
Otroci se moramo zavedati, da se ne smemo igrati ob prometni cesti.

Sandra Matijaško, 3.

OGENJ

Pozno zvečer sem prišla s praznovanja rojstnega dne. Hitro sem legla in že skoraj zaspala, ko sem zaslišala močno pokanje in kričanje. Ozrla sem se in prisluhnila. Nisem vedela, kaj se dogaja. Vse bolj se je slušalo in zdelo se mi je, kot da po našem dvorišču korakajo vojaki. Tiho sem vstala in stopila na hodnik. Tu se ni slišalo nič. Stopila sem v kuhinjo, kjer sta se slišala grozen šum, pokanje in kričanje. Tako sem se prestrašila, da sem komaj stopila do okna. Strahoma sem pogledala skoznjo in zagledala velik plamen. Hotela sem steči v spalnico, a noge so mi bile pretežke. Nisem mogla narediti niti koraka. Odprla sem usta, da bi na ves glas zakričala. Toda iz ust mi ni prišla niti ena beseda. Malo sem počakala, da je minil šok in brž stekla do spalnice, odprla vrata in zakričala:
"Oče, mati, gori! Naš hlev gori!"

Vsa zmedena sta skočila pokonci in tekala po hiši. Pogledali smo skozi okno in ugotovili, da ne gori naš hlev, pač pa sosedov. Živina se je drla, ljudje so kričali, streha se je ugrezala, plošče so pokale, seno je gorelo, zdelo se mi je, da plamen sega do neba. Šli smo ven. Oče je pomagal reševati živino in vse, kar še je bilo mogoče rešiti.

Oglasile so se sirene, druga za drugo. Bilo je tako grozno, da sem se tresla in držala mame. Rekla mi je, da je bolje, če greva v hišo, ker pomagati tako ne moreva nič. V temi sva sedli v kuhinji in molče strmeli skozi okno v ogenj. Prihajali so gasilci.
Požar so hitro pogasili. Živina je ostala brez strehe nad glavo.
Od tiste noči se ognja bojim,

Andreja Rajšp, 8.d

V naravi dostikrat opazimo, da na tleh ležijo odpadki, ki ne bodo nikdar strohneli.
Vidimo živali, ki so se zastrupile s hrano, ki smo jo bili odvrgli. V vodo ne bi smeli spuščati svinjerije. Ko smo se peljali mimo Soče, smo videli, da je bila voda bistra in čista, da se je vsa svetlikala.

Sanja

Starejši ljudje se pritožujejo, da jih duši v prsih in da se vsak dan slabša počutijo v preveč onesnaženem okolju.

Gorazd

To je pravi prepad, v katerega drvimo brez premislekov. Mnogi gozdovi in rastline se sušijo zaradi kislega dežja. Varujmo naravo!

Vlado

NAJ VAM PREDSTAVIM

Naš razred je zelo prepirljiv in večkrat se stepemo. Prepir in pretep zanetita Peter in... Suh kot trlica, klepetav, prepirljiv, poln lumparij to je - seveda kdo drug kot Marjan. Njegovi starši so v tujini in živi z bratom pri babici. Večkrat se postavlja z Nemčijo, saj od tam dobiva obleke in sladkarije. Prinese jih v šolo in deli vsem, razen tistim, ki jih ne mara.

Ne verjamem, da je všeč kakšni deklici. Tudi meni ni, toda opisujem ga, ker je zanimiv. Dela se močnega kot Tarzan, ni ga pa skupaj za eno miš. Premaga ga zagotovo kakšna suha deklica.

Te žive oči, podolgovat obraz, črni lasje in velik nos so se že spet tepli z Letnikom in ko ju ne bi tovarišica ustavila, bi se gotovo potolkla. Podala sta si roke in bilo je vse dobro. Tudi uči se ne, raje streija mačko. Upam, da bo razred izdelal.

Vida Toš, 6.d

V našem mestu je najbolj onesnažena reka Drava, ki je tako umazana, da kar smrdi iz nje. Pred nekaj leti so hoteli kupiti čistilno napravo, a je bila predraga. Jaz mislim, da če bi vsak dal nekaj denarja, bi lahko napravo kupili in naša reka bi dobila dosti lepši videz.

Andrej

MOJI RIBICI

Doma imamo dve ribici. Ena je moja, ena pa Ninina. Živita v stekleni bučki. Vsako jutro in vsak večer jih hranimo. Očka nama je obljubil, da bo naredil akvar. Takrat bomo kupili več ribic. Imele bodo večji prostor in bodo bolj vesele. Kupovala jim bom hrano in skrbela zanje. Ko se bodo razmnožile, jih bom podarila prijateljici za rojstni dan.

Helena Brec, 2.c

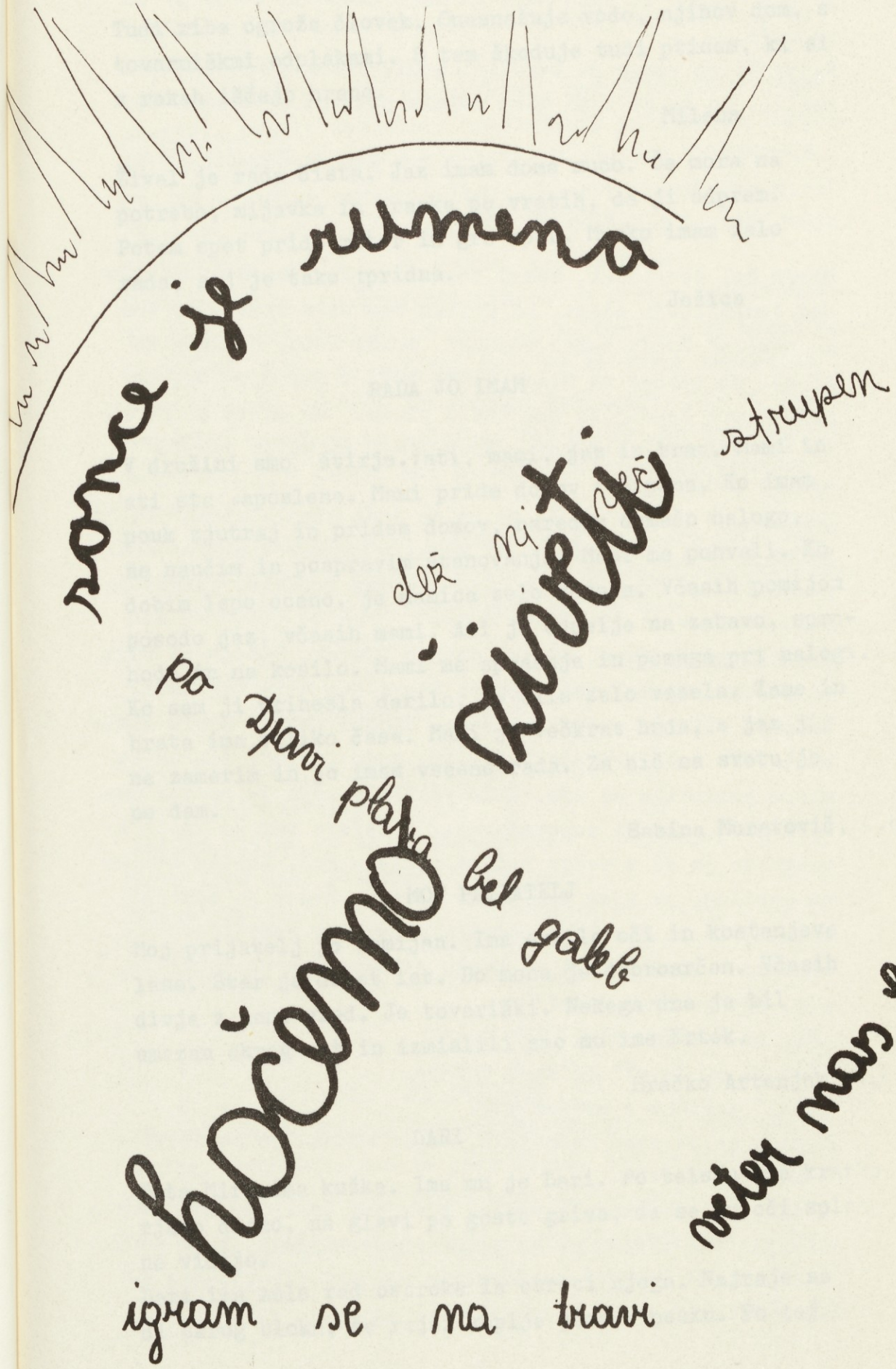
sonce je rumena
hočemo živeti
po dvori plaža bel galeb
dež mi reč
strupen
veter nas teže
igram se na travi

Tudi ribe ogroža človek. Onesnažuje vodo, njihov dom, s tovarniškmi odplakami. S tem škoduje tudi pticam, ki si v rekah iščejo hrano.

Milena

Žival je rada čista. Jaz imam doma muco. Če mora na potrebo, mijavka in praska po vratih, da ji odprem. Potem spet pride moter in gre spat. Mucko imam zelo rada, saj je tako spridna.

Jožica

RADA JO IMAM

V družini smo štirje.:ati, mami, jaz in brat. Mami in ati sta zaposlena. Mami pride domov izčrpana. Ko imam pouk zjutraj in pridem domov, naredim domačo nalogo, se naučim in pospravim stanovanje. Mami me pohvali. Ko dobim lepo oceno, je mamica zelo vesela. Včasih pomijem posodo jaz, včasih mami. Ati jo odpelje na zabavo, sprehode in na kosilo. Mami me sprašuje in pomaga pri nalogi. Ko sem ji prinesla darilo, je bila zelo vesela. Zame in brata ima veliko časa. Mami je večkrat huda, a jaz ji ne zamerim in jo imam vseeno rada. Za nič na svetu je ne dam.

Sabina Muratovič, 4.c

MOJ PRIJATELJ

Moj prijatelj je Damijan. Ima svetle oči in kostanjeve lase. Star je deset let. Do mene je dobrosrčen. Včasih divja z mano vred. Je tovariški. Nekega dne je bil umazan okrog ust in izmislili smo mu ime Krtek.

Srečko Artenjak, 4.c

LARI

Teta Mira ima kužka. Ime mu je Lari. Po telesu ima kratko rjavo dlako, na glavi pa gosto grivo, da se mu oči sploh ne vidijo.
Lari ima zelo rad otroke in otroci njega. Najraje se di okrog bloka, še rajši koplje jame v pesku. Po tej

je ves prašen in teta Mira ga mora skopati, česar pa on ne mara.
Najrajši od vsega je zvečilni gumi. Nekoč ga je pojedel toliko, da ga je teta Mira morala peljati k veterinarju.

Tamara Kovačič, 3.b

KDO SEM JAZ ?

Morda bel čeveljček, komaj za dlan velik, me s svojo ljubko zunanjostjo očara. Le koliko sem bila stara, ko sem ga nosila? Morda nekaj mesecev, morda leto. Spomnim se slike, na kateri me mlado dekle drži v naročju. Da, in prav tiste čeveljčke sem imela obute. Na glavi se je tu in tam zasvetil kak las, okrog vratu pa mi je visela svetlo modra duda.
Mami mi je povedala, da se od te dude nikoli nisem mogla zares ločiti. Nenehno me je krasila, kakor verižica, ki jo nosiš kot drag spomin. Od mame sem zvedela, kakšna je bila ločitev od ljubljene dude.
Spomnim se še časa, ko sem dobila bratca. Seveda je tudi on ponosno vlekel svojo dudo. Stara sem bila tri leta. Duda je bila še vedno del mene. Vendar sem se kmalu zamislila. To malo kričeče bitje ima dudo in tudi jaz se še nisem poslovila od nje. Tako velika punčka ja ne sme nositi dude, sem si dopovedovala. S tažavo sem jo vzela z vratu in jo še z večjo težavo vrgla v koš. Usedla sem se na sesalec, na njem sem vedno sedela, kadar je mamica sesala, in si z rokami podprla glavo ter zamišljeno strmela v vrata. Mami je kmalu presenečena ugotovila:
„Ja, kje pa imaš dudo?"
„Ni, ni," odgovorim.
"Kam si jo dala?" me spet vpraša.
„Tja," pokažem s prstom koš.
Mamica se je samo nasmejala, kajti morala je pohiteti k malemu kričaču.
Začela sem obiskovati vrtec, kjer sem imala prvič v rokah škarje. Vse skupaj pa se je nesrečno končalo. Vsem punčkam sem pošteno uredila frizure, za kar sem jih slišala od tovarišice.

Velik korak v mojem življenju je bil, ko sem stopila v prvi razred.
Leta so hitro minevala in naenkrat sem pristala v osmem razredu. Predle sem kmalu napolnila s parfumi in lučili. Postala sem izbirčna pri obleki in obutvi, Kolikokrat sva si z mamico navzkriž, kolikokrat sem našla predrzen odgovor. Začela sem obiskovati tudi plesne in konodvorane. Skrbno sem pazila in še pazim, kaj oblečem.
Toda kmalu bo brezskrbnosti konec. Ne čisto, ampak gotovo bo treba bolj prijeti za delo in se boriti, da nekoč nekaj postanem. Bliža se valeta. Čas, ko za vedno zapustimo osnovno šolo, skoraj brezskrbno življenje. Žal mi je, da zapuščam tovariše in sošolke. Žal mi je, da zapuščam to staro šolo, v kateri sem po znala vsak skrivnostni kotiček.
Kako rada bi bila spet punčka s svetlo modro dudo okrog vratu. Kako rada bi spet uživala v brezskrbnem otroštvu. Ali bo sploh kdaj še tako lepo, kot je bilo?

Helga Mihelač, 8.c

POMLADNA PESEM

Ptice so se vrnile z daljnega juga,
prav zdaj žvrgolijo,
letajo nad nekom in se parijo.
Kako lepo diši po pomladi,
voham jo.
Ko aprila zapade dež, nastanejo luže
in otroci se veseli igrajo v njih.

Tomaž Čič, 4.a

ALI JO POZNATE

Glavni odmor. Prepisujem domačo nalogo. Že spet nekdo kriči. Mala Gukeljca iz prve klopi. Kaj je narobe? Pladnja za malico na njeni mizi ne bo in ne bo.

Na videz mirna deklica. Boječa in potrpežljiva, a če ji kaj razjezi - gorje. Spremeni se v besno osebo, ki jo skorajda ne prepozna. Nosi očala, ki ji njen mili obr

spremeni v učenega in razumevajočega. Temno rjavi, kostanjevi lasje so vedno lepega leska in skrbno speti s spomko. Njeno čelo ne kaže nobenih skrbi niti težav. Temno rjava barva v temi svetlikajočih se oči ji lepša videz. Ob vsakem nasmehu se ji v mehkih otroških licih poudarjajo majhne famice. Večkrat se smeji in te na vsa usta. Sicer redkokdaj, vendar tudi zanudi.
„Tovarišica, prosim, oprostite, zaspala sem", zahlipa. Še vsa krmežljiva sede v klop. Seveda, kriva je mamica. Prepozno jo je zbudila. Med poukom rada klepeta in se igračka s peresnico. Nikoli ji ni dolgčas. Prijateljic odkritih in potuhnjenih, ji ne manjka. Toda nesramnim jezikom se kmalu maščuje. Pa postani majhna, a zelo živahna, zanimiva in odkrita deklica trinajstih let.
„Nataša, imaš uro? Koliko je?"
" Nataša, spiš?" me vprašujoče pogleda Helena."Kaj aha, nimam ure" ji odgovorim. Obrnem se v zvezek in dalje prepisujem

Nataša Arko, 7.a

OB SPOMENIKU

Hodil sem po parku in videl gručo fantičev, ki so streljali z divjim pum-pum vse, kar se jim je približalo. Spomnil sem se svojega otroštva, ko mi je teta prinesla puško in pištolo. Vzhičen sem bil, saj bi tudi jaz rad sodeloval pri igrah v naši ulici. Toda moji domači so mi razložili neprimernost take igrače in mi jo kljub bridkim solzam vzeli.
Danes razumem in tudi odobravam, kar so storili starši, saj je svet poln surovosti in krutosti in čeprav je otroški pum-pum nedolžen, izraža surovost in željo uničiti, kar se ne pokori.

Obstal sem pred spominskim obeležjem Jožeta Lacka in pod vtisom igre so moje misli zašle v čas okupacije, ko še nas ni bilo, vendar pa doživljam čas herojskih borcev, ki jih poznam samo iz knjige, kot bi bil med njimi.
Kdo je bil Jože Lacko? Kmet, ki je storil en sam greh -

globoko je ljubil svoje rodno Ptujsko polje. Pomlad 1941 - mesto bo Dravi je mirno sanjalo svoj sen davnine in narava se je odela s cvetjem in zelenjem, ko so prihrumele fašistične horde. Naše zemlje ne damo! Mesto, katerega temelje so postavili Irili; Kelti in Rimljani, se je prebudilo. Mlado, staro, delavec, kmet in izobraženec so se postavili v bran, Vodil jih je trden kmet Jože Lacko.

Okoli njega se je zbralo vedno več takih, ki so čutili , kot on. Zakljcali so v svet, da se bodo borili za svojo zemljo. Niso klonili. Poslednji boj v Mostju, 8. avgusta 1942, jih je strl.

V duhu gledam izmučene, s krvjo oblikte junake, ki jih zverinski tujec sramoti in vodi po ulicah mesta. Moje mesto, veličasten spomenik davno minulih časov, je njihova imena vklesalo v svoje temelje in rodovi zanamcev bodo občudovali njihova dejanja. Še stojim pb spomeniku in predštavam vse , ki so prelili svojo kri za našo svobodo.

Želim, da se taki časi ne bi nikoli več vrnili. Čeprav nas takrat še ni bilo in je v naših srcih prešerna mladost, razumemo in slutimo grozodejstva, ki bi lahko prišla, saj spremljamo grozote v Libiji in v drugih predelih sveta, kjer se človeštvo bori za svobodo in pravice.

Mladina po vsem svetu se zbira v protestne shode ter roti sadistične izrodke kapitalizma in inperializma, naj prenehajo igro rožljanja z orožjem.

Mrak je legel na park, na moje temne misli, veseli dečki so prenehali igro in vsi smo se odpravili domov.

Branko Jurič, 7.b

O človekovem okolju in naravi so razmišljali učenci 6.a, 7.b in 8.a

LJUBSKA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA
ŠTUDIJSKI ODDELEK
PTUJ

UREDNICA GLASILA: Francka ČOKL
LIKOVNA OPREMA: Anica ZUPANIČ

Lah
Marlee G.B.